



รายงานสืบเนื่อง

การประชุมสัมมนาวิชาการนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ
เครือข่ายบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ ครั้งที่ 16

และ

การประชุมวิชาการระดับชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ครั้งที่ 3
“งานวิจัยเพื่อพัฒนาท้องถิ่น”

มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ร่วมกับเครือข่ายบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ

22 กรกฎาคม 2559

ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ประสิทธิภาพเรื่องสั้นภาษาอังกฤษจากวัฒนธรรมท้องถิ่นเพชรบูรณ์ Effectiveness of English Short Stories Composed of Phetchabun Folk Culture

สพลเชษฐ์ ประชุมชัย¹

Sapolachet Prachumchai¹

¹อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อสร้างเรื่องเรื่องสั้นภาษาอังกฤษจากวัฒนธรรมท้องถิ่นเพชรบูรณ์ และหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 70/70 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน และ 3) เพื่อหาค่าความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีมงคล อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาโดยใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการการวิจัย ประกอบด้วยเรื่องสั้นพร้อมแบบฝึกหัด จำนวน 2 เรื่อง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน และแบบประเมินความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้ค่า E_1 และ E_2 หาค่าประสิทธิภาพเครื่องมือ และเปรียบเทียบความแตกต่างด้วยการทดสอบที (t-test)

ผลการวิจัยพบว่า เรื่องสั้นภาษาอังกฤษจากวัฒนธรรมท้องถิ่นเพชรบูรณ์ ได้แก่ Amazing Lomkao Rice Noodles และ Nasai Temple the Mural Painting ส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐานเท่ากับ 89.68/79.25 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 70/70 ที่กำหนดไว้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังของนักเรียน หลังจากใช้เรื่องสั้นภาษาอังกฤษจากวัฒนธรรมท้องถิ่นเพชรบูรณ์ แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อเรื่องสั้นภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.33$, S.D. .367)

คำสำคัญ : ประสิทธิภาพ เรื่องสั้นภาษาอังกฤษ วัฒนธรรมท้องถิ่นเพชรบูรณ์

Abstract

This paper aimed to 1) construct English short stories composed of Phetchabun folk culture, determine their effectiveness by the criterion standard 70/70, 2) compare learning achievement results between the pretest and posttest, and 3) evaluate students' satisfaction of the constructed instruction. The sample used in the study, by purposive sampling, was 20 students of the 3rd

secondary grade in semester 2 academic 2015 at Srimongkol Municipal School, Lomsak district, Phetchabun province. The research instruments included 2 English short stories with exercises composed of Phetchabun folk culture, pre-and-post achievement tests, and a satisfaction questionnaire. The statistics used to analyze data were percentage, mean, stand derivation, an analysis of effectiveness value E1 / E2, and difference comparison by t-test.

The findings of the research showed: First, the value for effectiveness of the English short stories composed of Phetchabun folk culture, *Amazing Lomkao Rice Noodles* and *Nasai Temple the Mural Painting*, used to improve the 3rd grade secondary school students' reading skills was 89.68/79.25 that was higher than the specified criterion standard 70/70. Second, the comparative outcome of the students' pre-and-post learning achievements in reading skills after instructing with the two English short stories was statistically significantly different at level .01. Last, the students' satisfaction of instructing with the two English short stories averaged high ($\bar{X}$ =4.33, S.D. .367)

Keywords: Effectiveness, English Short Stories, Phechabun Folk Culture

บทนำ

การเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมของคนในชาติเป็นหัวใจหลักที่จะทำให้ประเทศมั่นคง เป็นการสืบทอดรากเหง้า จากรุ่นสู่รุ่น จากยุคโลกาภิวัตน์สู่ยุคไร้พรมแดนแห่งการสื่อสาร (Borderless Telecommunication Age) ในศตวรรษที่ 21 สังคมโลกมองภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อการค้าการลงทุน การแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม สังคม และการเมือง (การศึกษา : การสร้างประชาคมอาเซียน, 2558) ขณะที่การรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรมที่มีคุณค่าต่อจิตใจและเป็น เครื่องยึดเหนี่ยวของคนในชุมชน ก็สำคัญพอๆ กันกับการเผยแพร่วัฒนธรรมในชาติให้คนอื่นได้รับรู้รับทราบ เดวิด แก รดคอล (2006) ได้กล่าวไว้ใน English Next ว่าแนวโน้มของภาษาอังกฤษในอนาคต ผู้เรียนภาษาอังกฤษทั่วโลกจะ ขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง และคาดว่าจะในอีก 10-15 ปีข้างหน้า (ประมาณปี 2015-2030) จะมีจำนวนผู้เรียน ภาษาอังกฤษสูงขึ้นถึง 2 พันล้านคน

ประเทศไทย โดยกระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้สถานศึกษาจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความ เหมาะสมกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ สามารถใช้ภาษาอังกฤษ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพและศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจใน เรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลกและสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลก ได้อย่างสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551, หน้า 1) ทั้งนี้ในการสอนอ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือ ภาษาต่างประเทศให้มีประสิทธิภาพ ครูผู้สอนควรทำความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการอ่าน เพื่อนำความรู้เกี่ยวกับ กระบวนการอ่านมาประยุกต์ใช้ในวิธีสอนอ่านแบบต่าง ๆ เนื่องจากการสอนอ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง และ ภาษาต่างประเทศได้รับอิทธิพล ความคิดและทฤษฎีในการสอนอ่านจากการสอนอ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่อย่างมาก (วิสาข์ จิตวิวัฒน์. 2543, หน้า 1-2) ดังนั้นจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่จะให้ได้ผลดีนั้นผู้เรียนต้องมี

ความสามารถในการฟัง พูด อ่านและเขียน อันเป็นทักษะในการแสดงออกทางภาษา ซึ่งในบรรดาทักษะทั้ง 4 นี้ หากจะเปรียบเทียบความสำคัญแล้ว นับได้ว่าทักษะการอ่านเป็นทักษะที่ได้รับการเน้นและถือว่าเป็นทักษะที่จำเป็นที่สุดสำหรับนักเรียน ความสำเร็จในชีวิตการเรียนการศึกษา และการประกอบอาชีพหลายอย่าง ขึ้นอยู่กับการอ่านเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่ง (เถกิงกิจ แก้วเสนห์. 2541, หน้า 1) สอดคล้องกับข้อสรุปของศรีรัตน์ เจริญกลิ่นจันทร์ (2542, หน้า 38) ที่ว่าประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ญี่ปุ่น เป็นต้น ล้วนมีประชาชนที่มีนิสัยรักการอ่านทั้งสิ้น นิสัยรักการอ่านไม่ได้เกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติ จำเป็นต้องอาศัยการปลูกฝัง กระตุ้น และส่งเสริมอย่างต่อเนื่องและเริ่มตั้งแต่อายุยังน้อย

สภาพปัญหาการอ่านออกเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในปัจจุบัน โดยเฉพาะโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา (โรงเรียนที่เปิดสอนระดับชั้นปฐมวัยถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น) พบว่า โรงเรียนประสบปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการอ่านและการเขียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีนักเรียนสอบได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ มีนักเรียนสามารถสอบผ่านเกณฑ์ตามที่สถานศึกษากำหนดไว้ (ร้อยละ 50) เพียงร้อยละ 35 จากเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด คือ ร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์การประเมินระดับสถานศึกษา สาเหตุของปัญหาดังกล่าวส่วนหนึ่งเกิดจากตัวผู้เรียนเอง คือ 1. ผู้เรียนไม่เห็นคุณค่าในการฝึกทักษะการอ่าน 2. นักเรียนไม่ชอบอ่าน ส่งผลให้นักเรียนส่วนใหญ่ไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน ไม่สามารถหารายละเอียดและสรุปใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่านได้ 3. นักเรียนไม่มีความกระตือรือร้นในการอ่าน และ 4. นักเรียนไม่มีนิสัยรักการอ่าน จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำกว่าเกณฑ์การประเมินของสถานศึกษา

การประเมินคุณภาพทางการศึกษาระดับชาติ O-NET (Ordinary National Educational Test) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในปีการศึกษา 2556 (สทศ., 2557, หน้า 30) มีนักเรียนผู้มีสิทธิ์สอบ 730,117 คน ใช้ศูนย์สอบ 305 ศูนย์สอบ จัดสอบในวันที่ 8-9 กุมภาพันธ์ 2557 จำนวน 8 วิชา โดยผลการทดสอบมีคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 25.45 – 58.30 คะแนน วิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ วิชาสุขศึกษาและพลศึกษา มีคะแนนเฉลี่ย 58.30 และวิชาที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ วิชาคณิตศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ย 25.45 ในส่วนของวิชาภาษาอังกฤษ อยู่อันดับรองสุดท้าย มีคะแนนเฉลี่ย 30.35 จากผู้เข้าสอบ จำนวน 680,445 คน สาเหตุที่ผลการสอบของภาษาอังกฤษเมื่อเทียบกับผลการทดสอบก่อนหน้านี้อยู่ในกลุ่มท้าย เป็นเพราะว่าข้อสอบนั้นเน้นทักษะการอ่านเป็นพื้นฐาน เพราะทักษะการอ่านเป็นส่วนประกอบสำคัญในการวัดผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนร้อยละ 80 กล่าวคือ อ่านข้อความสั้นๆ อ่านตารางเวลา อ่านป้ายสัญลักษณ์ อ่านเรื่องสั้น ฯลฯ ถ้านักเรียนไม่สามารถอ่านข้อความหรืออ่านเรื่องสั้นแล้วสรุปใจความสำคัญได้ ก็จะทำแบบทดสอบไม่ได้ อย่างไรก็ตาม สมพงษ์ จิตระดับ อาจารย์คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2559) เปิดเผยว่า ผลทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (โอเน็ต) ชั้น ม.6 ปีการศึกษา 2558 ปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ย 5 วิชาหลัก ไม่ถึงครึ่ง เป็นเพราะกระทรวงศึกษาธิการ (ศธ.) ไม่ได้ทำตามนโยบาย โดยไม่นำผลสอบที่ได้รับจาก สทศ.ไปพัฒนาปรับปรุงการเรียนการสอน นอกจากนี้ สทศ.ยังออกข้อสอบยาก และเน้นการวิเคราะห์ ขณะที่โรงเรียนยังสอนแบบท่องจำ และคุณภาพของโรงเรียนยังเหลื่อมล้ำ

ฉะนั้นการประยุกต์หรือบูรณาการภาษาอังกฤษเข้ากับมิติใหม่ เช่นอย่างการแต่งเรื่องสั้นภาษาอังกฤษเข้ากับวัฒนธรรมท้องถิ่นที่ผู้เรียนกำลังศึกษาอยู่นั้น ย่อมเป็นสิ่งใกล้สามารถเข้าใจและสื่อสารได้ง่ายขึ้น กอปรกับเนื้อหาหลักวิชาการทางภาษา และการบูรณาการการเรียนการสอนที่เป็นระบบของครูผู้สอน จักทำให้ผู้เรียนมีจิตนาการและสนุกเพลินกับตัวละคร ฉาก บทสนทนา ตัวอักษร และภาพสีสัน นำพาผู้อ่านเข้าไปอยู่กับเรื่องราวได้อย่างน่าสนใจ นิสากร เลิศภักดี (2551, หน้า 41) กล่าวว่า เรื่องสั้นเป็นงานเขียนบันเทิงคดีที่มีผู้นิยมอ่านกันแพร่หลาย เพราะว่าผู้อ่านสามารถอ่านจบได้ภายในระยะเวลาอันสั้น เรื่องเดช จันทรศิริ (2544) เสริมว่าเรื่องสั้นที่แต่งขึ้นสามารถอ่านรวดเดียวจบภายในหนึ่งชั่วโมงได้ สร้างความประทับใจให้กับผู้อ่านได้ ทั้งนี้ลักษณะของเรื่องสั้นที่ดีคือต้องมีพลวัตการดำเนินเรื่องแต่เพียงอย่างเดียว มีตัวละครที่มีบทบาทสำคัญที่สุดในท้องเรื่องเพียงตัวเดียว มีจิตนาการให้ผู้อ่านคล้อยตาม มีการผูกเรื่องให้ผู้อ่านฉงนและสนใจ ใช้ภาษากระชับรัดกุม ลำดับรูปลำดับเหตุการณ์ให้มีขึ้นเชิงชวนอ่าน สุดท้ายสามารถกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ความรู้สึกอย่างใดอย่างหนึ่ง (เปลื้อง ณ นคร, อ้างในไพโรจน์ บุญประกอบ, 2539)

จากข้อมูลปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเกิดแนวคิดและได้ศึกษาข้อมูลเอกสาร งานวิจัย และบทความที่เกี่ยวข้องกับการสร้างนวัตกรรมทางการเรียนการสอน โดยเฉพาะเกี่ยวกับเรื่องสั้นที่สามารถปรับประยุกต์ใช้สร้างเรื่องราวที่สอดคล้องกับภูมิสังคมในท้องถิ่น ขณะเดียวกันยังใช้เป็นเครื่องมือวิจัยช่วยพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษให้กับนักเรียน และประการสำคัญคือสามารถทำให้วัตถุประสงค์การวิจัยบรรลุผลได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพเรื่องสั้นภาษาอังกฤษจากวัฒนธรรมท้องถิ่นเพชรบูรณ์ ส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน จากการใช้เรื่องสั้นภาษาอังกฤษจากวัฒนธรรมท้องถิ่นเพชรบูรณ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
3. เพื่อประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนการสอนโดยใช้เรื่องสั้นภาษาอังกฤษจากวัฒนธรรมท้องถิ่นเพชรบูรณ์

วรรณกรรมและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาการสร้างเรื่องสั้นภาษาอังกฤษจากวัฒนธรรมท้องถิ่น ดังนี้
อนุวัติ คุณแก้ว (2556, หน้า 43) นิยามนวัตกรรมทางการศึกษาไว้ว่า วิธีการ สื่อ หรือสิ่งประดิษฐ์ใหม่ ๆ รวมทั้งการพัฒนาวิธีการ สื่อ หรือสิ่งประดิษฐ์ที่มีอยู่แล้ว นำมาใช้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อแก้ปัญหาหรือพัฒนาการเรียนการสอน

อนุวัติ คุณแก้ว (2556, หน้า 43) และ สมจิต จันทรฉาย (2557, หน้า 157) เรื่องสั้น เป็นนวัตกรรมทางการศึกษาที่เรียกว่า สื่อสิ่งพิมพ์ อยู่ในกลุ่มของสื่อการสอน เป็นผลิตภัณฑ์ที่ครูได้สร้างขึ้นใช้ในการเรียนการสอน

เยาวรัตน์ รุธีรยุทธ (2552, หน้า 7) เรื่องสั้นคือ งานเขียนบันเทิงคดีประเภทเรื่องเล่าขนาดสั้น มีการดำเนินเรื่องอย่างรวดเร็ว มีตัวละครน้อย มีแก่นเรื่องเพียงอย่างเดียว ใช้ฉากและเวลาจำกัด แสดงความขัดแย้งอย่างใดอย่างหนึ่งจนเกิดวิกฤตการณ์ที่ต่อเนื่องเพื่อไปสู่จุดสุดยอดของเรื่อง และคลี่คลายเป็นผลอย่างใดอย่างหนึ่ง

สุจิตรา จรจิตร (2547, หน้า 85) เรื่องสั้นเป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลาในการอ่านน้อย มีตัวละครน้อย และบรรยากาศที่ค่อนข้างจำกัด การเขียนเรื่องสั้นจึงต้องอาศัยศิลปะในการแต่งสูง

दनยา วงศ์ระชะชัย (2542, หน้า 149-151) แบ่งองค์ประกอบของเรื่องสั้นเป็น 6 องค์ประกอบคือ แก่นเรื่อง โครงเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ฉากและบรรยากาศ

จินตนา ใบกาซูยี (2534, หน้า 17) กล่าวว่า หนังสือส่งเสริมการอ่าน (Children's Book) เป็นหนังสือที่จัดทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เน้นไปในทางส่งเสริมให้ผู้อ่านเกิดทักษะในการอ่าน และนิสัยรักการอ่านมากขึ้น เป็นหนังสือที่มีเนื้อหาไม่ขัดต่อวัฒนธรรมประเพณีและศีลธรรมอันดีงาม ให้ความรู้ มีคติและมีสารประโยชน์

ถวัลย์ มาศจรัส (2535, หน้า 11) กล่าวว่า หนังสือส่งเสริมการอ่านจะมีรูปแบบสวยงาม อาจจะต้องเป็นคำประพันธ์ร้อยกรองหรือร้อยแก้ว มีภาพประกอบสดใส เพื่อโน้มน้าวจิตใจเด็กให้อยากอ่าน และเพลิดเพลินไปกับภาพและเรื่องราวที่ผู้เขียนนำเสนอ

สมจิต จันทรฉาย (2557, หน้า 161) การออกแบบสื่อการเรียนการสอนต้องคำนึงถึง จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน ครูจึงต้องตอบคำถามสี่ข้อดังต่อไปนี้ที่ครูต้องตอบให้ได้ เพื่อการออกแบบสื่อที่มีประสิทธิภาพ

- 1) สื่อการเรียนการสอนที่เลือกมานั้นสามารถใช้ได้จริงในห้องเรียนหรือไม่
- 2) การใช้สื่อต่าง ๆ สอดคล้องกับโครงสร้างเนื้อหาที่วางแผนไว้หรือไม่
- 3) สื่อการเรียนการสอนที่จะใช้มีความสมบูรณ์เพียงพอหรือไม่ ยังมีความจำเป็นต้องปรับปรุงหรือพัฒนาบางส่วนให้สมบูรณ์มากขึ้นหรือไม่

4) สื่อการเรียนการสอนนี้จะให้ประสบการณ์การเรียนรู้ที่ดีต่อผู้เรียนอย่างเต็มที่หรือไม่ หากคำตอบของคำถามทั้งสี่ข้อนี้เป็นไปในทางบวกก็แสดงว่าสื่อการเรียนการสอนที่ครูจะใช้เป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพและสามารถเสริมสร้างความรู้ที่ครบครันให้แก่ผู้เรียน

อนงค์พรรณ หัตถมาศ และสุภาวดี ศรีเทพ (2551, หน้า 8-10 อ้างในสมพร แสงพิพัฒน์, 2546, หน้า 74-75) กล่าวว่า งานบุญ งานบวช งานบุญเดือนสี่ หรือเรียกว่าบุญเผาส มักทำนิยมชมชื่นถวายพระและแขกที่มาร่วมงาน และจุดเด่นของขนมจีนหล่มเก่าก็คือเส้นเล็ก นุ่มเหนียว อร่อย มีน้ำยาหลายชนิดให้เลือก ทานรวมกับผักปลอดสารพิษ เช่น ผักก้านจอก ผักกระถิน ผักกาดดอง ถั่วฝักยาว เป็นต้น นิยมจัดวางไว้เป็นชั้ม ๆ มีอาหารเสริมและขนมไว้บริการ เช่น ข้าวเหนียวหมูปิ้ง กุนเชียง ลูกชิ้น นอกจากจะทำเป็นเส้นเล็ก ๆ แล้ว ยังทำหัวโก๋โอก และที่สำคัญนิยมบีบเป็นเส้นให้รับประทานกันสด ๆ

อัญชลี ธรรมะวิธิกุล (2009) ขนมจีนอำเภอหล่มเก่าเป็นอาหารพื้นบ้านที่ขึ้นชื่อของจังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งมีลักษณะแตกต่างจากขนมจีนที่อื่น คือ เส้นขนมจีนจะทำขึ้นมาใหม่ ๆ เส้นจะเหนียว ขาว นุ่ม มีเส้นเล็ก สีของเส้นขนมจีนนอกจากจะเป็นเส้นสีขาวธรรมดาแล้ว ยังมีเส้นที่ใช้สีจากสมุนไพรชนิดต่าง ๆ เช่นเส้นสีเหลืองจากฟักทอง เส้นสีม่วงจากดอกอัญชัน เส้นสีเขียวจากใบเตย เส้นสีส้มจากแครอท เป็นต้นด้วยลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์นี้จึงทำให้ขนมจีนหล่มเก่าเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย และเรียกกันติดปากว่า “ขนมจีนหล่มเก่า”

นฤมล กางเกตุ (2556, หน้า 84) ได้อธิบายถึงอุปแต้มหรือจิตรกรรมฝาผนังภายในสิม วัดนาทรายว่า เป็นภาพสีฝุ่นบอกเล่าเรื่องราวพระเจ้าสิบชาติหรือทศชาติชาดก ภาพวิถีชีวิต ประเพณีต่างๆ ของชาวบ้านในอดีต

ปิลันธนา สวงบุญญพงษ์ (2554, หน้า 77) กล่าวว่า จิตรกรรมฝาผนัง (Mural Painting) ในอุโบสถวัดนาทราย ช่างเขียนได้หยิบยกทศชาติชาดกมาเล่าเรื่องในอดีตของพระพุทธเจ้า 10 ชาต ก่อนที่พระโพธิสัตว์จะเสวยพระชาติเป็นพระพุทธเจ้า ฝีมือเชิงช่างเป็นลายเส้นสีสันมีลักษณะเฉพาะตัว สอดแทรกรายละเอียดปลีกย่อยในวิธีการเขียนแบบประเพณีไทย ทำให้เนื้อหาทศชาติชาดกที่นี้มีเรื่องราวรายละเอียดที่แตกต่างไม่เหมือนใคร สะท้อนถึงความงดงามของภาพและเนื้อหาอันเป็นเอกลักษณ์เอาไว้อย่างเด่นชัด

สุวัฒน์ บุชัยเมือง และคณะ (2551, หน้า 17-18) วัดนาทราย หรือชื่อทางราชการว่า “วัดศรีมงคล” ตั้งอยู่บ้านนาทราย หมู่ 2-3 ตำบลวังบาล อำเภอหล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์ บิดาของตานางมยุรี หนึ่งในกลุ่มคนที่อพยพมาจากประเทศลาว เป็นหัวหน้าในการสร้างวัดนาทราย สันนิษฐานว่าสร้างในสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลาย ภาพภายในโบสถ์ปรากฏภาพเขียนฝาผนังที่สวยงามทั้ง 4 ด้าน หากผู้ไม่มีเคยมาเที่ยวหรือสังเกตมาก่อนจะเข้าใจว่าคล้ายคลึงกับภาพเขียนที่วัดพระเชตุพน กรุงเทพมหานคร ลักษณะเด่นก็คือมีการแสดงภาพสังคมในสมัยนั้น การทำหาคิน การล่าสัตว์ หาเนื้อหาปลา การค้าขายโดยเรือสำเภา หมู่บ้านคนจีนไว้ผมเปีย

เครือวัลย์ ศุภรัชฎเดช (2552, หน้า 20) กล่าวว่า การพัฒนาการอ่านของนักเรียนประถม คือควรที่จะเจาะลึกหรือสอนเกี่ยวกับการอ่านให้มากขึ้น และเนื้อหาในการสอนควรเหมาะกับเด็กประถม เนื้อหาไม่ยาว จนเกินไป เพราะจะทำให้เด็กเข้าใจยาก สับสนจนไม่อยากอ่านภาษาอังกฤษ และควรเป็นเนื้อหาที่ให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ และมีกิจกรรมเล่นและเรียนไปด้วยเพื่อเป็นการกระตุ้นความกระตือรือร้น

นภัสวรรณ ภักธากุล ยุธัตถ์ บุญสนิท และ มาโนช ดินลานสกุล (2555, หน้า 74) สรุปว่า หนังสือส่งเสริมการอ่านไม่ใช่แบบเรียนที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้เรียน ครูผู้สอนจึงสามารถพัฒนารูปแบบและเนื้อหาของหนังสือได้ตามความต้องการ เพื่อตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นของผู้เรียน ส่งผลให้เกิดความอยากรู้ และเป็นเครื่องมือที่จะช่วยกระตุ้นให้เกิดนิสัยรักการอ่านได้ หลังจากทำการวิจัยหนังสือส่งเสริมการอ่านสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง “มหัศจรรย์ชายแดนใต้” พบว่าเครื่องมือช่วยสอนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐานเท่ากับ 81.60/84.90 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากใช้หนังสือสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 และนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.25$)

ศุภลักษณ์ วัฒนาเฉลิมยศ (2544, บทคัดย่อ) ได้สร้างนิทานมัลติมีเดีย 3 รูปแบบเป็นนวัตกรรมทางการศึกษา ทดสอบประสิทธิภาพแต่ละรูปแบบ ได้ผลดังนี้ รูปแบบให้ความหมายเป็นภาพ เท่ากับ 85.00/82.66 รูปแบบให้ความหมายเป็นตัวอักษร เท่ากับ 84.44/80.67 และรูปแบบให้ความหมายเป็นทั้งภาพและตัวอักษร เท่ากับ 86.11/81.00 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการใช้นวัตกรรมทั้ง 3 รูปแบบ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 สุดท้ายกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจในการเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นเชิงคุณภาพ กล่าวคือเป็นการวิจัยเชิงพัฒนานวัตกรรมทางการศึกษา วิธีการวิจัยถูกกำหนดรายละเอียดดังนี้

1. กลุ่มอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 3 ห้องเรียน ของโรงเรียนเทศบาลบ้านศรีมงคล สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 2 จังหวัดเพชรบูรณ์ ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ทำการ

สุ่มเลือกแบบเจาะจง ได้จำนวน 20 คน ประกอบด้วย ชาย 5 คน หญิง 15 คน (งานทะเบียน โรงเรียนเทศบาลบ้านศรีมงคล, 2558)

2. ผู้วิจัยทำการสร้างเรื่องสั้นภาษาอังกฤษจากวัฒนธรรมท้องถิ่นเพชรบูรณ์ จำนวน 2 เรื่อง แบบทดสอบก่อนเรียน แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน และแบบประเมินความพึงพอใจ เป็นเครื่องมือในการวิจัยในครั้งนี้

3. ผู้วิจัยหาคุณภาพของเครื่องมือทั้ง 4 อย่าง จำแนกรายละเอียดได้ดังนี้

1) ความตรงเชิงเนื้อหาเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของเรื่องสั้นทั้งสองเรื่อง แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน และแบบประเมินความพึงพอใจ โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน พบว่า มีค่าดัชนี IOC โดยรวมอยู่ที่ .87

2) แบบทดสอบก่อนเรียน พบว่ามีค่าความยากระหว่าง .02 ถึง .75 ค่าอำนาจจำแนกรหว่าง -0.5 ถึง .8 และค่าความเที่ยงที่ .537

3) แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่ามีค่าความยากระหว่าง .01 ถึง .1 และค่าอำนาจจำแนกรหว่าง -0.1 ถึง .8 และค่าความเที่ยงที่ .598

4) แบบประเมินความพึงพอใจทั้งฉบับ พบว่ามีค่าความเที่ยงที่ .890

3. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการทดลองสอนและให้นักเรียนฝึกปฏิบัติในช่วงโรงเรียน จำนวน 12 สัปดาห์ ละคร 50 นาที (1 คาบ) และวิเคราะห์ข้อมูลหาประสิทธิภาพของนวัตกรรมตามเกณฑ์มาตรฐาน 70/70 เปรียบเทียบคะแนนทดสอบก่อนเรียนและคะแนนทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยการทดสอบค่าที (t-test) และวัดค่าความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนการสอนโดยใช้เรื่องสั้นภาษาอังกฤษจากวัฒนธรรมท้องถิ่นเพชรบูรณ์

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 การสร้างและหาประสิทธิภาพเรื่องสั้นภาษาอังกฤษจากวัฒนธรรมท้องถิ่นเพชรบูรณ์

1. ผลการวิเคราะห์การสร้างเรื่องสั้นภาษาอังกฤษจากวัฒนธรรมท้องถิ่นเพชรบูรณ์ ส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดังนี้

1.1 รูปแบบ เรื่องสั้นทั้ง 2 เรื่อง มีขนาดรูปเล่ม 8.27 x 11.69 นิ้ว แนวนอน แบ่งเป็น 2 คอลัมน์ ในหนึ่งหน้ากระดาษ A4 ตัวอักษรที่ใช้ TH Sarabun New ขนาด 16 สำหรับเนื้อหา และขนาด 12 สำหรับคำศัพท์ในช่องสี่เหลี่ยมผืนผ้าทางด้านขวามือในแต่ละหน้าคอลัมน์ ประกอบด้วยเนื้อเรื่อง คำศัพท์ และแบบฝึกหัดท้ายบท ผู้วิจัยได้คัดสรรเรื่องราวที่เป็นสาระสำคัญและลักษณะเด่นของวัฒนธรรมท้องถิ่นอำเภอหล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์ อันได้แก่ขนมจีนหรือขนมเส้นสมุนไพรเจ็ดสี และจิตรกรรมฝาผนังในโบสถ์วัดนาทราย หรือวัดศรีมงคลในชื่อปัจจุบัน มาจัดทำเป็นเรื่องสั้นภาษาอังกฤษ โดยให้ชื่อว่า Amazing Lomkao Rice Noodles และ Nasai Temple of the Mural Painting แต่ละเรื่องมีจำนวน 32 คอลัมน์หน้า ไม่รวมปกหน้า ปกหลัง และปกใน ภาพประกอบมีสีสันสวยงามเป็นการดึงดูด

1.2 เนื้อหา เรื่องสั้นถูกแบ่งออกเรื่องละ 5 ตอน เรื่องที่ 1 Amazing Lomkao Rice Noodles ประกอบด้วย Young Helpers ... Today's Missions ... Amazing 7 Colors ... Top Secret Recipe ... New Year Merit และเรื่องที่ 2 Nasai Temple of the Mural Painting ประกอบด้วย The Last Term ... Study Trip ... Big Surprise ... Local Tour Guide ... Say Farewell

1.3 การวัดผล แบบฝึกหัดท้ายบทของแต่ละตอน แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 คำศัพท์ จำนวน 7 ข้อ ใช้แบบโยงคำ ส่วนที่ 2 ไวยากรณ์ จำนวน 5 ข้อ ใช้แบบเติมคำ และส่วนที่ 3 ความเข้าใจ จำนวน 7 ข้อ ใช้แบบตัวเลือก

1.4 แนวทางการเดินเรื่อง เรื่องสั้นทั้งสองเรื่องบอกเอกลักษณ์และจุดเด่นของดีอำเภอหล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยการเชื่อมโยงเหตุการณ์ผ่านการเดินเรื่องและบอกเล่าของตัวละคร ให้องค์ความรู้และความเข้าใจ พื้นฐานเกี่ยวกับหัวข้อที่กล่าวถึง สอดแทรกคติสอนใจ สภาพแวดล้อมและบริบทของท้องถิ่น

2. ผลการหาประสิทธิภาพเรื่องสั้นภาษาอังกฤษจากวัฒนธรรมท้องถิ่นเพชรบูรณ์ ข้อมูลที่ได้จากการทำ แบบฝึกหัดท้ายบท จำนวน 10 ตอน 95 คะแนน และแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 20 ข้อ 20 คะแนน มาหา ประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 70/70 ใช้หลักการหาค่า E_1/E_2 แสดงผลดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 70/70 ($n = 20$)

รายการ	จำนวน (ข้อ)	คะแนน (ร้อยละ)	E_1/E_2 (ร้อยละ)
แบบฝึกหัด	95	85.20	89.68
แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	20	15.85	79.25

ตารางที่ 1 ค่าประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 70/70 ชี้ให้เห็นว่านักเรียนสามารถทำแบบฝึกหัดท้ายบทได้ คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 89.68 และนักเรียนสามารถทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็น ร้อยละ 79.25 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ กล่าวคือเมื่อผู้เรียนได้อ่านเรื่องสั้นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแล้ว ผู้เรียนเข้าใจเนื้อเรื่องได้ดี ส่งผลให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทและแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน

ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งก่อนและหลัง จากการใช้เรื่องสั้นภาษาอังกฤษจากวัฒนธรรมท้องถิ่นเพชรบูรณ์ เป็นสื่อส่งเสริมการอ่านสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ใช้สถิติหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ($n = 20$)

แบบทดสอบ	จำนวน (ข้อ)	ค่า M	ค่า S.D	ค่า SE. (D)	ค่า t	ค่า Sig.
ก่อนเรียน	20	7.30	2.179	.487	-14.565	.000
หลังเรียน	20	15.85	1.182	.264		

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน เท่ากับ 7.30 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.179 และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 15.85 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.182 ซึ่ง

คะแนนทดสอบหลังเรียนมากกว่าก่อนเรียน มีค่า 8.55 ค่า $t = -14.565$ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือทักษะการอ่านภาษาอังกฤษนักเรียนได้รับการพัฒนาขึ้นหลังจากใช้เรื่องสั้นภาษาอังกฤษจากวัฒนธรรมท้องถิ่นเพชรบูรณ์ เป็นสื่อการเรียนการสอนในชั้นเรียน

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอน

ข้อมูลที่น่าสนใจในส่วนนี้ได้จากการประเมินความพึงพอใจในการเรียนด้วยเรื่องสั้นภาษาอังกฤษจากวัฒนธรรมท้องถิ่นเพชรบูรณ์ ส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปรากฏผลดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอน ($n = 20$)

หมวดคำถาม	ค่า $\bar{X}$	ค่า S.D.	ระดับความพึงพอใจ
เนื้อหา	4.30	.373	มาก
ผู้สอน	4.32	.398	มาก
เวลาและสถานที่	4.24	.469	มาก
ความเข้าใจของผู้เรียน	4.51	.497	มากที่สุด
รวม	4.33	.367	มาก

ตารางที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอน แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.33$, S.D. = .367) สอดคล้องกับสมมติฐานที่ได้อ้างไว้

สรุปและวิจารณ์ผล

จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาของเรื่องสั้นภาษาอังกฤษจากวัฒนธรรมท้องถิ่นเพชรบูรณ์ ส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 3 ท่าน มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ที่ .87 รวมทั้งผลการสร้างเรื่องสั้นภาษาอังกฤษจากวัฒนธรรมท้องถิ่นเพชรบูรณ์มีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน 70/70 ที่ได้กำหนดไว้ เพราะผู้วิจัยได้ยึดหลักการออกแบบเรื่องสั้นให้มีทั้งเนื้อหา ภาพประกอบ คำศัพท์และความหมายในแต่ละคอลัมน์หน้า และแบบฝึกหัดท้ายบทที่ตอบโจทย์จุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละบท คือ คำศัพท์ ไวยากรณ์ และความเข้าใจ สอดคล้องกับ สมจิต จันทรฉาย (2557, หน้า 161) การออกแบบสื่อการเรียนการสอนนั้น ครูต้องคำนึงถึงจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน กล่าวคือเรื่องสั้นจากวัฒนธรรมท้องถิ่นเพชรบูรณ์ สามารถตอบคำถามของสมจิต จันทรฉาย ได้ว่าเรื่องสั้นทั้งสองเรื่อง อันได้แก่ Amazing Lomkao Rice Noodles และ Nasai Temple of the Mural Painting สามารถใช้ได้จริงในห้องเรียนโดยเฉพาะระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3-4 มีการวางโครงสร้างเนื้อหาเป็นไปตามแผน โดยให้เรื่องสั้นทั้งสองเรื่องมีจำนวน 5 ตอนพร้อมแบบฝึกหัดในจำนวนหน้าที่เท่ากัน คือ 32 หน้า ไม่รวมปกหน้า ปกหลัง และปกใน เรื่องสั้นนี้สามารถเพิ่มเติมเนื้อหาได้อีก หรือสามารถสร้างเรื่องราวให้ตัวละครโตขึ้น และสร้างเหตุการณ์สัมพันธ์กับสถานที่ อาหาร ประเพณีหรืองานสำคัญในพื้นที่อื่น ๆ ของจังหวัดเพชรบูรณ์ได้ และประการสุดท้ายยังเอาประสบการณ์เรียนรู้เดิมของผู้เรียนและต่อยอดองค์ความรู้ใหม่ให้กับผู้เรียนได้ เครือวัลย์ ศุภรัชฎ

เดช (2552, หน้า 20) กล่าวว่า การพัฒนาการอ่านของนักเรียนประถม คือควรเจาะลึกหรือสอนเกี่ยวกับการอ่านให้มากขึ้น และเนื้อหาในการสอนควรเหมาะสมกับเด็กประถม เนื้อหาไม่ยาวจนเกินไป เพราะจะทำให้เด็กเข้าใจยาก สับสนจนไม่ยอมอ่านภาษาอังกฤษ และควรเป็นเนื้อหาที่ให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ และมีกิจกรรมเล่นและเรียนไปด้วยเพื่อเป็นการกระตุ้นความกระตือรือร้นของเด็ก ตัวอย่างเช่น ขนมเส้นสมุนไพรเจดสีของอำเภอหล่มเก่า นักเรียนทุกคนรู้ว่าขนมเส้นเป็นอาหารขึ้นชื่อของอำเภอหล่มเก่า (อนงค์พรรณ หัตถมาศ และสุวรงค์ ศรีเทพ, 2554, 2551, หน้า 8-10 อ้างในสมพร แพ่งพิพัฒน์, 2546, หน้า 74-75) แต่บางคนเท่านั้นที่รู้ว่าขนมเส้นที่อำเภอหล่มเก่ามีเจดสีด้วย ยิ่งไปกว่านั้นก็คือนักเรียนทุกคนไม่สามารถบอกได้ว่าเจดสีของขนมเส้นหล่มเก่ามาจากสมุนไพรชนิดใดบ้างครบทั้งหมด ยกเว้นข้อสันนิษฐานที่หลายคนคงรู้ ถึงแม้ไม่เคยเห็นหรือชิมรสชาติมาก่อน คือสีม่วงมาจากดอกอัญชัน (อัญชลี ธรรมะวิกุล, 2009) ส่วนภาพจิตรกรรมฝาผนังที่วัดนาทรายหล่มเก่า มีนักเรียนไม่กี่คนที่รู้จักหรือเคยไปที่นั่น แต่ประหลาดใจก็คือนักเรียนคิดว่าเป็นภาพโบราณที่เกี่ยวข้องกับศาสนาพุทธหรือพระพุทธเจ้าเท่านั้น แต่ไม่มีใครรู้ว่าก่อนว่าเกี่ยวกับทศชาติ อนึ่งนักเรียนได้เรียนรู้ว่าพระโพธิสัตว์ทั้งสิบชาตินั้นมีการบำเพ็ญเพียรบำรมิที่แตกต่างกันไป (ปิลันธนา สงวนบุญยพงษ์, 2554, หน้า 77-97) ถึงแม้ชาติสุดท้ายคือพระเวสสันดร นักเรียนก็ไม่สามารถตอบได้ว่าท่านบำเพ็ญเพียรบำรมิด้านใด สอดคล้องกับ จินตนา ไบกาซูย (2534, หน้า 17) เนื้อหาที่ใช้ต้องไม่ขัดต่อวัฒนธรรมประเพณีและศีลธรรมอันดีงามให้ความรู้ มีคติและมีสารประโยชน์

สำหรับประสิทธิภาพของเรื่องสั้นภาษาอังกฤษจากวัฒนธรรมท้องถิ่นเพชรบูรณ์ ส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งสองเรื่องมีดังนี้ มีค่ามาตรฐานเท่ากับ 89.68/ 79.25 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้สอดคล้องกับงานวิจัยของ นกัศวรณ ภัทรากุล ยุธัตถ์ บุญสนิท และ มาโนช ดินลานสกุล (2555, หน้า 71-82) ที่ได้ผลลัพธ์ประสิทธิภาพของหนังสือส่งเสริมการอ่าน เรื่อง “มหัศจรรย์ชายแดนใต้” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานเท่ากับ 81.60/84.90 และงานวิจัยของศุภลักษณ์ วัฒนาเฉลิมยศ (2554, หน้า 84) ที่ได้ศึกษาเกี่ยววิวนิทานมัลติมีเดียเพื่อเสริมการอ่านภาษาอังกฤษด้วยเอง เฉพาะการให้ความหมายเป็นทั้งภาพและตัวอักษร มีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.11/81.00 อีกปัจจัยหนึ่งที่ช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น เพราะการเรียนการสอนตอบสนองจุดมุ่งหมายของการใช้สื่อการสอน สื่อมีคุณภาพที่ดีเหมาะสมกับระดับผู้เรียน องค์ประกอบทุกด้านของสื่อที่ใช้ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาได้ง่ายขึ้น และสามารถนำความรู้ไปใช้ตอบคำถามตอนทดสอบได้ (สมจิต จันทร์ฉาย, 2557, หน้า 161)

ในส่วนการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่ผลทดสอบหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หมายความว่าเมื่อผู้เรียนได้รับการสอนโดยใช้เรื่องสั้นภาษาอังกฤษจากวัฒนธรรมท้องถิ่นเพชรบูรณ์ส่งเสริมการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแล้วนั้น นักเรียนสามารถจดจำเนื้อหาและตอบคำถามได้ จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่านักเรียนสามารถเชื่อมโยงความสำคัญของท้องถิ่นจากเนื้อหาในเรื่องสั้นได้ ความรู้ที่ได้รับจากเรื่องสั้นเป็นความรู้ใกล้ตัวพร้อมทั้งยังมีคำศัพท์และความหมายโดยไม่ต้องเสียเวลาเปิดพจนานุกรมภาษาอังกฤษ ทำให้การอ่านปะติดปะต่อ ผู้เรียนสามารถจินตนาการภาพต่าง ๆ ได้ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังสอดแทรกความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวิถีชีวิต สภาพแวดล้อมในพื้นที่ที่ดำเนินเรื่อง และเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องกันทั้งสองเรื่อง การสอดแทรกความรู้เพิ่มเติม การให้คำศัพท์และความหมายโดยไม่ต้องเสียเวลาเปิดพจนานุกรม และภาพประกอบที่สะท้อนเหตุการณ์ในเรื่อง เหล่านี้ล้วน

เป็นประโยชน์ในการเรียนรู้และเชื่อมโยงประสบการณ์ของผู้เรียนได้ นักเรียนจึงสามารถทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดี

นักเรียนมีความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.33$, S.D. =.367) สอดคล้องกับสมมติฐานที่ได้วางไว้ สอดคล้องกับคุณลักษณะ วัฒนาเฉลิมยศ (2554, หน้า 87) ที่พบว่าความพึงพอใจของกลุ่มอย่างที่ใช้ในการศึกษาโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เพราะผู้เรียนรู้สึกชื่นชอบและให้ความสนใจต่อนิทานที่นักวิจัยสร้างขึ้น โดยเฉพาะองค์ประกอบที่เป็นภาพ ตัวอักษร และเนื้อเรื่องชวนอ่าน (ถวัลย์ มาศจรัส, 2535, หน้า 11) นอกจากนี้ผู้วิจัยยังสังเกตเห็นพฤติกรรมของนักเรียนในการใช้เรื่องสั้นส่งเสริมการอ่านที่สร้างขึ้น แสดงให้เห็นถึงความชอบ ความกระตือรือร้นในการเรียน เช่น ความพยายามอ่านออกเสียง นักเรียนบางคนจดสติความก้าวหน้าจากผลคะแนนที่ได้จากแบบฝึกหัดท้ายบท นักเรียนบางคนอ่านเนื้อหาที่จะเรียนในสัปดาห์ต่อมาที่บ้านมาก่อน และเสนอให้ผู้วิจัยสร้างเรื่องสั้นภาษาอังกฤษเกี่ยวกับของขึ้นชื่อ สถานที่และประเพณีสำคัญอื่น ๆ ของจังหวัดเพชรบูรณ์ เช่น งานอัมพระดำน้ำ ไก่ย่างวิเชียร วัดพระธาตุผาซ่อนแก้ว เขาค้อ เป็นต้น

สรุปได้ว่า การสร้างเรื่องสั้นจากวัฒนธรรมท้องถิ่นเพชรบูรณ์ทั้งสองเรื่อง ได้แก่ Amazing Lomkao Rice Noodles และ Nasai Temple the Mural Painting สามารถช่วยพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ กล่าวคือได้รับการพัฒนาความรู้ความสามารถด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ และความเข้าใจ นอกจากนี้เรื่องสั้นยังช่วยให้นักเรียนรู้จักวัฒนธรรม ของดีและสถานที่สำคัญที่มีอยู่ในท้องถิ่น สุดท้ายเป็นการปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน โดยเริ่มจากการอ่านเรื่องใกล้ตัวที่ปรากฏให้เห็นอยู่ในภูมิสังคมท้องถิ่นของผู้เรียน

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ด้วยความช่วยเหลือของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สำราญ ท้าวเงิน ดร. อัญญา ศรีเรืองฤทธิ์ และดร.ธีรพงษ์ โสภารักษ์ ที่ปรึกษางานวิจัย ที่ได้ให้คำแนะนำและข้อคิดเห็นต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการทบทวน อีกทั้งยังช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการทำงานอีกด้วย ขอขอบคุณนางสาวภัทราพร รังสน ผู้ช่วยนักวิจัย สำหรับความช่วยเหลือในทุก ๆ นอกจากนี้ขอขอบพระคุณโรงเรียนเทศบาลบ้านศรีมงคล สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 2 ที่อนุเคราะห์และอำนวยความสะดวกในการดำเนินการวิจัยจนเสร็จสิ้นตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์เป็นอย่างสูง ที่ได้ให้ทุนอุดหนุนการวิจัยครั้งนี้มา ณ ที่นี้ด้วย

เอกสารอ้างอิง

เครือวัลย์ สุภราชภูเดช. (2552). การพัฒนาการอ่าน. (ระบบออนไลน์). แหล่งที่มา :

<http://ird.stou.ac.th/dbresearch/uploads/>

จินตนา ไบกาชุย. (2534). การจัดทำหนังสือส่งเสริมการอ่านสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

ดนยา วงศ์ระชะชัย. (2542). วรรณกรรมปัจจุบัน. พิษณุโลก: คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏ

พิบูลสงคราม.

ถวัลย์ มาศจรัส. (2540). เคล็ดลับการเขียนเรื่องสั้น. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มิติใหม่.

- เถกิงกิจ แก้วเสนห์. (2541). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการอ่าน. นครปฐม: คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์
สถาบันราชภัฏนครปฐม.
- นฤมล กางเกตุ. (2556). สิม อิทธิพลศิลปะล้านช้างผสมพื้นถิ่น อำเภอหล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์. เพชรบูรณ์:
สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.
- นิสกร เลิศภักดี. (2551). ผลสัมฤทธิ์ด้านการสอนอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณโดยใช้เรื่องสั้นของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- ปิลันธนา สวางบุญญพงษ์. (2554). จิตรกรรมฝาผนังทศชาติชาดก: ฝีมือช่างพื้นบ้านแบบฉบับวัดนาทราย.
วารสารศิลปวัฒนธรรม เพชรบูรณ์, 1(2), 77-97.
- ไพโรจน์ บุญประกอบ. (2539). การเขียนสร้างสรรค์ เรื่องสั้น-นวนิยาย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ดอกหญ้า.
- เยาวรัตน์ รุธีรยุทธ. (2552). การวิเคราะห์กลวิธีการเขียนเรื่องสั้นแนวทดลองของวินทร์ เลียววาริณ เพื่อเป็นบทอ่าน
เสริมความคิดสำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา
ภาษาไทย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เรืองเดช จันทรศิริ. (2544). ช่อปาริชาติ 2001. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ดอกหญ้า.
- วิสาข์ จิตวิตร. (2543). การสอนภาษาอังกฤษ English Reading Comprehension. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ:
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศรีรัตน์ เจริญจันทร์. (2542). การอ่านและการสร้างนิสัยรักการอ่าน. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ศุภลักษณ์ วัฒนาเฉลิมยศ. (2544). การพัฒนานิทานมัลติมีเดียเพื่อเสริมการอ่านภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่มีการให้
ความหมายของคำศัพท์ 3 รูปแบบ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน). (2557). รายงานประจำปี 2557. กรุงเทพฯ: สทศ.
- สมจิต จันทรฉาย ดร., ผศ. (2557). การออกแบบและพัฒนาการเรียนการสอน. นครปฐม : เพชรเกษมพรินติ้ง.
- สมพงษ์ จิตระดับ. (18 เมษายน 2559). อาจารย์จุฬาฯ ฟันธง! สาเหตุ ม.6 ทั่วประเทศแถมเฉลี่ยไอเน็ตต่ำกว่าค่าครึ่ง
ทุกวิชา. [ออนไลน์]. สืบค้นจาก: Available from: <http://www.matichon.co.th/news/79743>
- สุจิตรา จรจิตร. (2547). มนุษย์กับวรรณกรรม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- สุวัฒน์ บุศย์เมือง และคณะ. (2551). การศึกษาแนวทางการอนุรักษ์ศิลปกรรมท้องถิ่นเพชรบูรณ์ เพื่อส่งเสริมการ
ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม : กรณีศึกษาจิตรกรรมฝาผนังวัดนาทราย และประติมากรรมหลวงพ่อใหญ่ วัดตาล
อำเภอหล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์. งานวิจัยสาขาวิชาศิลปกรรม คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.
- อัญชลี ธรรมะวิสิฏ. (2009). หลักสูตรการทำขนมจีน -น้ำยา หล่มเก่า. [ออนไลน์]. สืบค้นจาก:
<https://panchalee.wordpress.com/powerpoint/>

- อนงค์พรรณ หัตถมาศ และสุวรางค์ ศรีเทพ. (2551). การสืบสานประเพณีเทศกาลขนมจีน อำเภอหล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์. งานวิจัยสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.
- _____. (2554). ขนมจีน สูตรอาหารประยุกต์จากขนมจีน. เพชรบูรณ์: สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.
- อนูวัติ คุณแก้ว, ผศ. (2556). การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ สู่ผลงานทางวิชาการเพื่อการเลื่อนวิทยฐานะ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Graddol, David. (2006). English Next. [Online]. Available: englishagenda.britishcouncil.org/.../books-english-next.pdf